

บทที่ 4

เconic กิจกรรม การประมง และการทำป่าไม้

1. วัตถุประสงค์

- 1.1 เพื่อให้นักศึกษาเข้าใจการปฏิรูปที่ดินหลังสิ่งก่อสร้างที่ 2
- 1.2 เพื่อให้นักศึกษาอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างการเปลี่ยนแปลงค่านแรงงาน เกษตร ความนิยมรีโภค นโยบายของรัฐบาล และการผลิตไก่
- 1.3 เพื่อให้นักศึกษาสามารถวิเคราะห์การกระจายของการเพาะปลูกพืชหลัก ทาง ๆ
- 1.4 เพื่อให้นักศึกษาสามารถวิเคราะห์การกระจายของการเลี้ยงสัตว์
- 1.5 เพื่อให้นักศึกษาเปลี่ยนเที่ยงเกษตรกรรมของภูมิภาคทาง ๆ ไก่
- 1.6 เพื่อให้นักศึกษาอธิบายความสำคัญ ลักษณะ และการพัฒนาการประมงไก่
- 1.7 เพื่อให้นักศึกษาสามารถสรุปเกี่ยวกับการทำป่าไม้

2. เconic กิจกรรม

2.1 การปฏิรูปที่ดิน

หลังสิ่งก่อสร้างที่ 2 จากการกระทำของสหรัฐอเมริกา ใน ค.ศ.1946 ญี่ปุ่นออกพระราชบัญญัติมาตราการพิเศษเพื่อสร้างฐานะใหม่ที่ทำกินของคนเอง เป็นการปฏิรูปที่ดิน สำหรับเกษตรกรรมของญี่ปุ่น การปฏิรูปที่ดินไก่คัดลอกเจ้าของที่ดินซึ่งไม่ได้ทำเกษตรกรรม ซึ่งมีจำนวนน้อย และให้เกษตรกรนั้นเข้าที่ดินจำนวนมากซึ่งเป็นผู้ลงแรงทำจริมที่ดินเป็นของคนเอง การปฏิรูปนี้ไม่ใช่เป็นการยกเลิกระบบเช่าที่ดินท่าน้ำหั้งหมากเลย แต่ให้กำหนดค่าเช่าทายทัว และให้การคุ้มครองผู้เช่านาให้มีความน่าคงเพิ่มขึ้น ค่าเช่าถูกควบคุมให้อยู่ในอัตราที่ และจ่ายเป็นเงิน แทนผลิตผล การปฏิรูปที่ดินไก่เปลี่ยนแบบแผนของการกระจายรายได้ทางเกษตรกรรม เก็บเจ้าของที่ดินมีรายได้ร้อยละ 30 ถึง 40 จากที่ดิน เมื่อปฏิรูปแล้วลดลงเหลือร้อยละ 3 ถึง 4 ในขณะเดียวกัน รายได้ของเกษตรกรที่เพาะปลูกพืชทางการเกษตร เช่น ข้าว ถั่ว ฯลฯ เป็นร้อยละ 90 การปฏิรูปที่ดินคิดเป็นจำนวน 1 ใน 3 ของที่ดินการเกษตรหั้งหมาก ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 70 ของ

เนื้อที่กินเข้า (น้ำดูด สุรการวิทย์, 2525:114) การยกเลิกระบบเข้าน้ำแบบเก่าและการให้เกษตรกรที่เพาะปลูกน้ำที่กินเป็นของคนเองนี้ ช่วยกระตุ้นให้มีการลงทุนในการปรับปรุงที่กินอย่างกว้างขวาง เมื่อชาวนามีรายได้สูงขึ้น การลงทุนเพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิตในรูปแบบทั่วๆ นอกเหนือจากสมัยเดิมจึงเพิ่มขึ้น เช่น การซ่อมบำรุง การเพาะปลูกแบบพันธุ์ การใช้ปุ๋ย การคัดเลือกพันธุ์ การปลูกพืชหมุนเวียนหลายชนิด และการสร้างเครื่องจักรเครื่องมือพิเศษ (กินสเนอร์ก, 2522:177-179) นอกจากนี้การจัดทั้งสหกรณ์เกษตรกรชั้นนำประเทศ อาจกล่าวได้ว่าเกษตรกรทุกคนเป็นสมาชิกของสหกรณ์ ซึ่งมีการจัดทั้งแท่งและบัญชีบ้านไปถึงระดับประเทศ

ขนาดของพื้นที่ถือครองถูกจำกัดโดยการปฏิรูปที่กิน โดยทั่วไปไม่ให้เกิน 3 เฮกตาร์ (7.35 เอเคอร์*) สำหรับการเกษตรทำเอง และ 1 เฮกตาร์ (2.45 เอเคอร์) สำหรับการเช่า ในสหกิจโภค เนื่องจากที่กินโดยทั่วไปราคาถูกกว่า มีมากกว่าและความกตัญทางประชากรน้อยกว่า ขนาดของพื้นที่เป็น 12 และ 4 เฮกตาร์ (29.4 และ 9.8 เอเคอร์) ตามลำดับ (Kornhauser, 1982:49) นโยบายการปฏิรูปที่กินไม่ให้มีการพัฒนาเรื่องการขยายที่กินถือครองของเกษตรกรเลย กันจนหลังการปฏิรูปที่กินจึงมีตู้หัวร้าว จำนวนเกษตรกรที่ทำการเพาะปลูกในพื้นที่ขนาดใหญ่กว่า 2 เฮกตาร์ขึ้นไปลดน้อยลง สถานะที่เพาะปลูกในพื้นที่ขนาดเล็กกว่า 2 เฮกตาร์มีจำนวนเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว การที่ที่กินแยกออกเป็นพื้นเล็ก ๆ เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาเกษตรกรรมให้สนับสนุนอย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะการใช้แทรกเตอร์หรือเครื่องจักรเกษตรขนาดใหญ่ ยกเว้นในสหกิจโภคซึ่งขนาดที่กินใหญ่กว่า แท่งในระยะหลัง ๆ มีการพัฒนาเครื่องมือการเกษตรไปมากไม่ว่าจะเป็นเครื่องไถนาขนาดเล็กหรือแทรกเตอร์ ซึ่งใช้โดยประมาณ 90 ของครัวเรือนเมืองทั่วประเทศนี้ (Japan of Today, 1983:51)

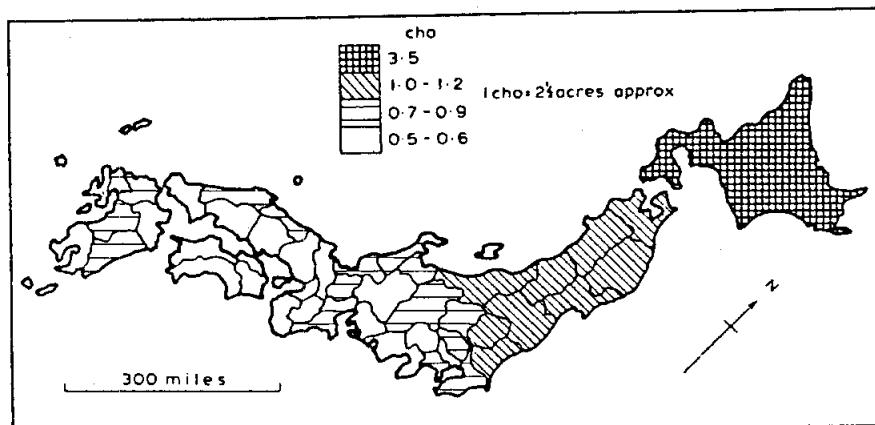
$$* \quad 1 \text{ เฮกตาร์} = 2.45 \text{ เอเคอร์} = 1 \text{ ไร่ (cho)} = 6.125 \text{ ไร่}$$

$$1 \text{ เอเคอร์} = 4,047 \text{ ตารางเมตร}$$

$$640 \text{ เอเคอร์} = 1 \text{ ตารางไมล์} = 2.59 \text{ ตารางกิโลเมตร}$$

2.2 การเปลี่ยนแปลงที่ดินแรงงานเกษตรและนโยบายของรัฐบาล

ระหว่างการเก็บໂທอย่างรวดเร็วของอุตสาหกรรมหลังสงคราม สัดส่วนของแรงงานเกษตรคล่องโภคเฉพาะช่วงหลังของทศวรรษ 1950 เนื่องจากประชากรรายเดือนไปยังเขตเมืองซึ่งทองการแรงงานอุตสาหกรรม ปัจจุบันแรงงานเกษตรของญี่ปุ่นมีรวม 4.7 ล้านคน มีพาร์ม (ครัวเรือนเกษตร) 4.5 ล้านแห่ง ร้อยละ 70 ขนาดเล็กกว่า 1 เอก hectare ร้อยละ 22 อยู่ระหว่าง 1 ถึง 2 เอก hectare ร้อยละ 8 ขนาดใหญ่กว่า 2 เอก hectare ยกเว้นในฮอกไกโด (ญี่ปุ่น 4.1) เกษตรกรรมเป็นแบบเพิ่มผลผลิต จำนวนคนที่ใช้ในเกษตรกรรม 142 คนต่อ 100 เอก hectare เปรียบเทียบกับ 19 คนในเยอรมนีตะวันตก 9 คนในสหราชอาณาจักร และ 1 คนในสหรัฐอเมริกา (Far East and Australasia, 1986:474) แม้ในระยะหลังจะใช้เครื่องจักรมากขึ้น รายได้จากการยังคงค่าเมื่อเทียบกับรายได้จากการทางเศรษฐกิจอยู่ ๆ

ญี่ปุ่น 4.1 ขนาด地ที่ดินของพาร์มในภูมิภาคทั่ว ๆ

ที่มา: Dempster, 1969:91.

กังนั้นเกษตรกรเก็บเวลา และครัวเรือนที่ทำการเกษตรเป็นหลักจึงลงตัว ในปี 1980 เพียงร้อยละ 13.4 มีรายได้จากการเกษตรรวมอย่างเดียว ร้อยละ 21.5 มีงานพิเศษในอุตสาหกรรมหรือการบริการ และร้อยละ 65.1 มีรายได้หลักจากกิจกรรมที่ไม่ใช่เกษตรกรรม (Japan of Today, 1983:51) อย่างไรก็ตาม การที่รายได้ของเกษตรกรแต่ละคนสูงขึ้นทำให้มากรุณาก่อการของชีวิตขึ้น ทั้งนี้ส่วนหนึ่งเนื่องมาจากนโยบายของรัฐบาลทางด้านเกษตรกรรม ที่ก่อตั้งการให้เลี้ยงคนเองให้หางานค้าหากิน ข้าวเป็นอาหารหลักและเป็นสิ่งหนึ่งซึ่งอยู่ภายใต้ระบบควบคุมอาหาร รัฐบาลมีนโยบายการประับน้ำราชาช้า ชื้อข้าวที่ผลิตให้หันหมกจากชาวนาและนำมาราจนา แก้ผู้ประกอบ ในการตั้งราคาที่จ่ายให้แก่ผู้ผลิตจะเป็นจ้านวนสูง เพื่อสนับสนุนให้มีการผลิตมากขึ้น ชาวนาหันมาปลูกข้าวในขณะที่การบริโภคลดลง ความต้องการอาหารของประเทศลดลงมากขึ้น โดยเฉพาะในเขตเมืองโดยเน้นค้านเนื้อสัตว์ ผลิตภัณฑ์นม อาหารที่ห่างไกล ผัก และผลไม้ และลักษณะริโภคข้าวลงตามส่วน ญี่ปุ่นท้องช้ออาหาร เช่นข้าวสาลี ข้าวบาร์เลย์ และถั่วเหลืองจากต่างประเทศ (ตาราง 4.1) ข้าวจึงอยู่ในภาวะของผลิตผลที่มีปริมาณเกินความต้องการอยู่เสมอ (ภูมิศาสตร์ของญี่ปุ่น, 2521:5) ข้าวเก่าเก็บในสัดห่อไม่เป็นที่นิยมบริโภค จะส่งออกขายก็แพงเกินไป เพราะราคาข้าวญี่ปุ่นสูงเป็น 3.5 เท่าของราคานอกประเทศ และเป็นการแข่งขันกับผู้ผลิตอื่นทำให้เกิดความเครียดในการค้าสากล (ฐานห้อง อินทร์ไทย, 2526:84) ทั้งแท้ ต.ศ. 1970 รัฐบาลได้เริ่มโครงการปรับปรุงการผลิตเพื่อให้มีความสมดุลระหว่างอุปสงค์ และอุปทานข้าว เช่น การคงราคาประกัน การเพิ่มโอกาสของข้าวราคาน้ำสูงซึ่งสามารถขายได้ในต่างประเทศ นอกจากนี้มีการให้เงินค่าตอบแทนในการเปลี่ยนนาข้าว เป็นผลิตผลอย่างอื่น เช่น การทำสวน และพัฒนาปศุสัตว์ รัฐบาลญี่ปุ่นยังคงหันแม้กระถางด้านนโยบายเพื่อคุ้มครองชาวนาอยู่เป็นจ้านวนมาก ญี่ปุ่นบริโภคชาวญี่ปุ่นก็หัน เลี้ยงภาษีเพื่อค้ำจุนเกษตรกรรมและช้อข้าวราคาน้ำสูง ที่หันมาเป็นจ้านวนมาก นโยบายเศรษฐกิจการเกษตรของรัฐบาลมักจะมีแนวโน้มเอ้าใจชาวนาในชนบท ซึ่งเป็นแหล่งคะแนนเสียงสนับสนุนพรรครัฐ ญี่ปุ่นในการเลือกตั้ง (นฤทธิ์ สุรากิจพิทย์, 2525:120)

2.3 การเพาะปลูก

พืชที่เกษตรของญี่ปุ่นทั้งแท้หลังลงrogram โลกครั้งที่ 2 ได้เพิ่มขึ้นอย่างช้า ๆ

ตาราง 4.1 ความเปลี่ยนแปลงในอัตราการมีอาหารพอเลี้ยงประเทศของผู้บุก

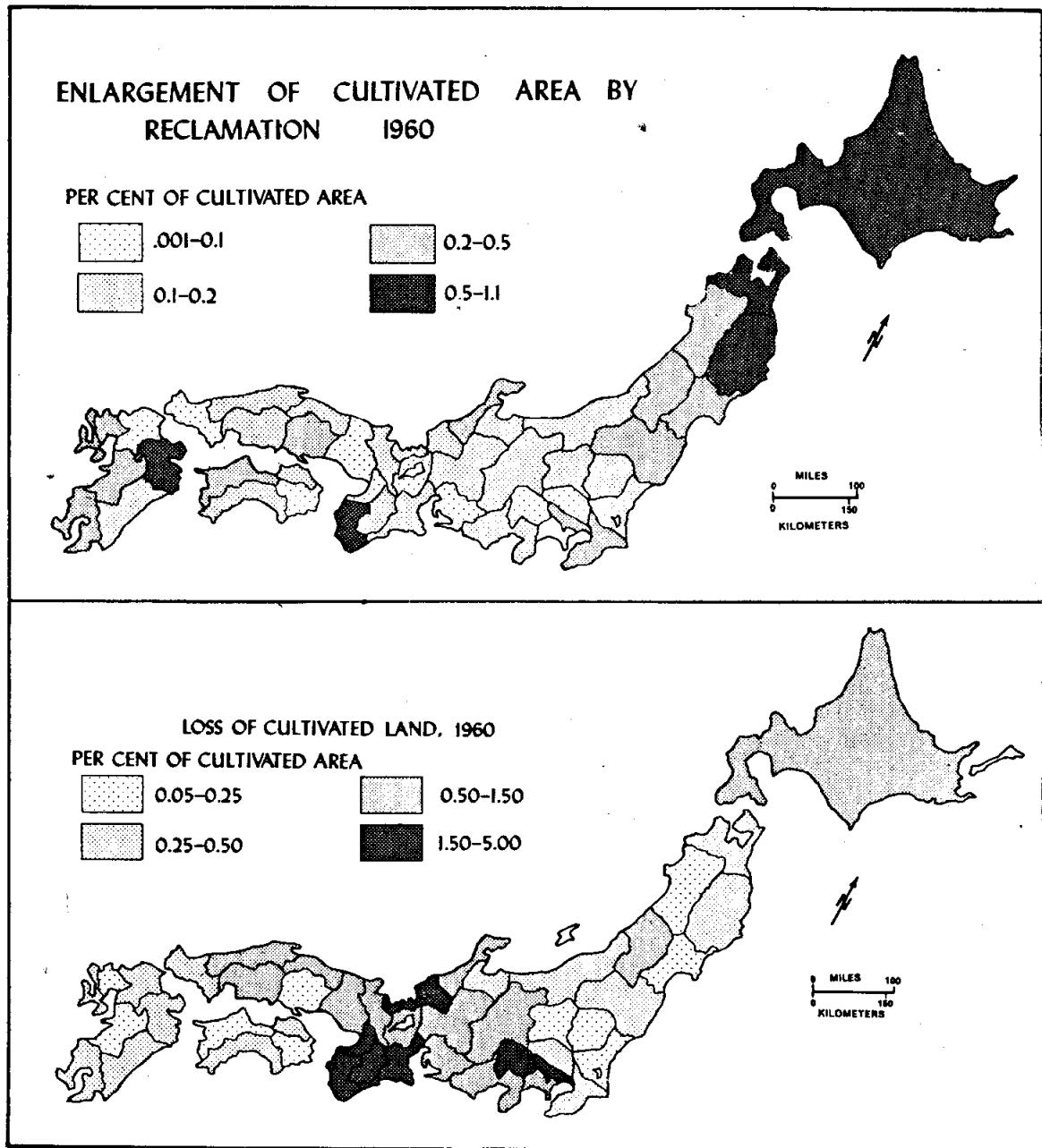
	1960	1970	1980	1982
อัตราผลิตภัณฑ์จากการเกษตร ทุกอย่างที่มีพืชเพื่อเลี้ยงประเทศ (ร้อยละ)	90	78	72	73
ข้าวพืชหลัก	89	74	69	69
ข้าว	102	106	87	93
ข้าวสาลี	39	9	10	12
ถั่ว (ทุกชนิด)	44	13	7	9
ถั่วเหลือง	28	4	4	5
ผัก	100	99	97	98
ผลไม้	100	84	81	79
ไข่	101	97	98	98
นม ผลิตภัณฑ์นม	89	89	86	85
เนื้อสัตว์	91	89	81	80
เนื้อวัว	96	90	72	71
เนื้อหมู	96	96	87	87
น้ำตาล	18	23	29	31
อัตราการมีอาหารพอเลี้ยงประเทศ (รวมผลิตภัณฑ์ทางทะเล)	94	84	77	76

ที่มา: ญี่ปุ่นฉบับgrave; 2528:95.

จากการแปรสภาพที่กิน และการพัฒนาบริเวณที่ไม่เหมาะสม เช่น ที่สูง ให้เข้า กินในอุบัติสมบูรณ์ เพื่อใช้ในเกษตรกรรม แต่ในขณะเดียวกันก็มีการลูกเสียงหินที่เกษตรจากหังสาเหตุธรรมชาติและสาเหตุจากมนุษย์ (รูป 4.2) ใน ก.ศ. 1984 พื้นที่เกษตรคิดเป็นร้อยละ 15 ของเนื้อที่ประเทศไทย ในจำนวนนี้ร้อยละ 55 เป็นนาข้าว ร้อยละ 23 ใช้ปลูกพืชชนิดที่ไม่ใช่ข้าว ร้อยละ 10 เป็นสวนผลไม้ และร้อยละ 11 เป็นทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ (Facts and Figures, 1985:65) พืชเพาะปลูกที่สำคัญที่สุด คือ ข้าว ซึ่งเป็นร้อยละ 32 ของผลผลิตทั้งหมด พืชอื่น ๆ ที่ปลูกกันในญี่ปุ่น ได้แก่ ข้าวสาลี ข้าวขาว เสลีย์ มันเทศ มันฝรั่ง ถั่วเหลือง ผักกาด ฯ และผลไม้โดยเฉพาะ ส้มแมนดาริน ตาราง 4.2 แสดงสถิติการผลิตพืชเพาะปลูกหลักเหล่านี้

2.3.1 ข้าว (Ichikawa et al., 1984:318-321) วัฒนธรรมข้าวเจ้า มาจากลุ่มแม่น้ำแยงซีในจีนสู่ทางเหนือของคิวชู ในศตวรรษที่ 1 หรือ 2 ก่อนคริสต์กาล มาถึงญี่ปุ่นภาคเซโตอุchi (Setouchi) และคินคิทางตะวันตกของญี่ปุ่นในศตวรรษที่ 1 และถึงญี่ปุ่นภาคคันโตกะทางตะวันออกของประเทศไทยในศตวรรษที่ 3 และ 4 บริเวณที่สูงหนาวเย็นของญี่ปุ่นภาคโทไชะคุและตอนกลางของออนซู ซึ่งอากาศหนาวเย็นกว่าในปัจจุบัน พัฒนาการของการปลูกข้าวข้ากว่า จนกระทั่งศตวรรษที่ 8 จึงมีการปลูกข้าวทางใต้ของโทไชะคุ และในศตวรรษที่ 13 - 14 ปลูกทางเหนือในศตวรรษที่ 17 นาข้าวพัฒนาภัยข้างชาวในบริเวณเหล่านั้น บริเวณเช้าข้าวคลายเป็นพืชที่นิยมกันหลังสังคมโนโกรังที่ 2 และมีปัจจุบันปลูกที่ความสูง 1,370 เมตร ที่ฐานภูเขาไฟโนริคุระ (Norikura) บริเวณแหล่งญี่ปุ่น

ในชอกไกโกซึ่งถูกครอบครองใน ก.ศ. 1869 ที่ปรึกษาด้านการพัฒนาชาวอาเมริกันคือคานการปลูกข้าว และแนะนำว่าควรปลูกข้าวบาร์เลย์หรือมันฝรั่ง แทนบริหารชอกไกโคนเสนอว่าควรปลูกข้าว ซึ่งก็ปลูกกันทั่วไปในปี 1930 โดยเฉพาะที่ร่วนอิชิกาวะ และแองกามิกาวะ (Kamikawa) การปลูกข้าวพัฒนาหน้าและการพัฒนาแหล่งเพาะปลูกในที่อยู่อาศัย ทำให้สามารถปลูกข้าวในชอกไกโกลและโทไชะคุ อุบัติสมบูรณ์ (accumulated temperature Σ_{10}) * ที่จำเป็นของการปลูกข้าวโดยปกติ คือ $3,500^{\circ}\text{C} - 4,500^{\circ}\text{C}$ แท้พัฒนาหน้าก่องการเพียง $2,500^{\circ}\text{C}$ ถึง $3,000^{\circ}\text{C}$ ในชอกไกข้าวปลูกอยู่บริเวณซึ่งอุณหภูมิสะสมสูงกว่า $2,500^{\circ}\text{C}$ ที่สำคัญคือ ที่ร่วนอิชิกาวะ และแองกามิกาวะ ซึ่งอุณหภูมิเฉลี่ยระหว่างเดือนที่ร้อนที่สุด (สิงหาคม) สูงกว่า 20°C

รูป 4.2 การขยายพันธุ์เพาะปลูกโดยการแปรสภาพที่คิน (รูปบน) และ การซูเปอร์เสียพันธุ์เพาะปลูก (รูปล่าง) พ.ศ.1960

ໜາ: Trewartha, 1965:192-193.

ตาราง 4.2 สถิติการผลิตพืชเพาะปลูกหลัก ต.ศ. 1982 – 1984

พืชหลัก ('000 เมตริกตัน)

	1982	1983	1984
ข้าว	10,270	10,366	11,878
ข้าวบาร์เลย์	341	340	353
ข้าวสาลี	742	695	741
มันฝรั่ง	3,688	3,480	3,621
น้ำเงส	1,384	1,379	1,400
รังไข่	63	61	50
ถั่วเหลือง	226	217	238
ใบยาสูบ	139	137	136

ที่มา: The Far East and Australasia, 1986:480.

(รูป 4.3 และ 4.4) ชายฝั่งแม่น้ำกชของส่วนทางตะวันออกและตะวันออกเฉียงเหนือของอ่าวโกโตกะ อุณหภูมิมากกว่า 20° ํฯ และอากาศเย็นเนื่องมีลมตะวันออกพัดจากทะเลไปอีกด้านที่ติดกับดิน ดูก่อน ลักษณะอากาศเช่นนี้เป็นอันตรายต่อชาว ส่วนบริเวณที่ร้าบและแหล่งชายฝั่งทะเลญี่ปุ่น เช่น ที่ร้าบไทยนาม ที่ร้าบเมือง姿态 นาข้าวพื้นนาขันจากการชลประทานโดยน้ำจากแม่น้ำ นอกจากเช่น ที่ร้าบวัตถุน้ำพาลาในเขตภูเขาที่ทุ่งนาที่อาศัยพยากรณ์น้ำฟ้า หลังจากการเก็บเกี่ยวแล้วทุ่งนาถูกหัก ทำเป็นรั้วสูง 40 เซนติเมตรระหว่างนาข้าว ที่มีที่ทอกสะสมในดินหน้าวะละลายเป็นน้ำรวมอยู่ในบริเวณคั่งคล้าสานรับใช้ในการชลประทาน

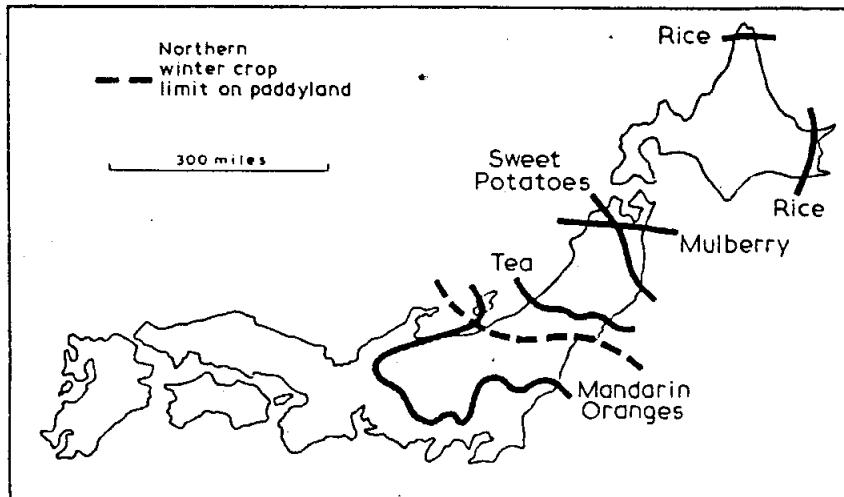
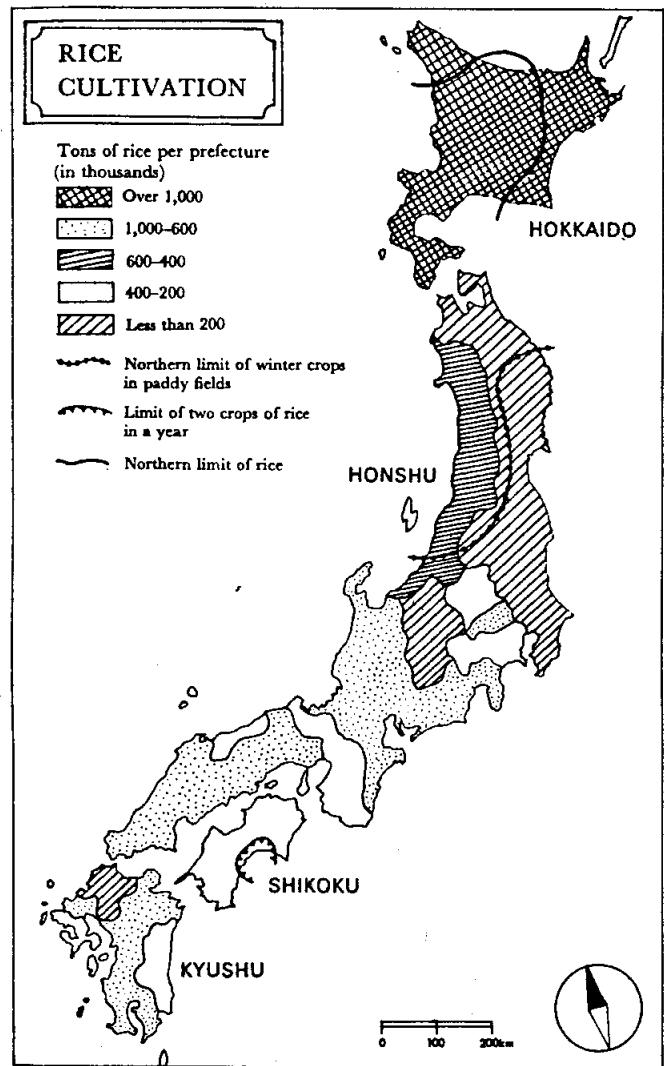
ตามชายฝั่งทะเลญี่ปุ่น ที่มีที่ทอนกว่า 30 เซนติเมตร จำกัดการเจริญเติบโตของพืช บริเวณที่จานวนวันซึ่งมีพิมพ์ปอกคลุมเกินกว่า 90 วันต่อปี (รูป 4.5) ไม่อาจปลูกข้าวสาลี และข้าวบาร์เลย์เป็นพืชดูดหน้า ในที่ทอนวัตถุน้ำพาลามีทุ่งนาขันและหลายแห่งซึ่งปลูกพืชครั้งที่ 2 ไม่ได้ กันนั้น ชายฝั่งทะเลญี่ปุ่นจึงเรียกว่า แคนปลูกข้าวครั้งเดียวในเขตที่มีทอกหนัก ทางตะวันออกของประเทศไทย นาข้าวถังเก็บปลูกพืชครั้งที่ 2 จำพวกข้าวสาลี หรือข้าวบาร์เลย์ก็มักในศตวรรษ 1960 จึงเรียกว่า แคนปลูกพืชสองครั้ง: ข้าวและข้าวสาลี แท้หลังศตวรรษ 1960 การนำเข้าข้าวสาลี และถั่วมากขึ้น พืชครั้งที่ 2 ในทุ่งนาจึงหายไปเกือบหมด ภูมิภาคคินคิ ฝ่ายเบย์เป็นพืชครั้งที่ 2 แทบจะจุบันถูกแทนที่ด้วยผัก

2.3.2 ชั้นพืชชั้น ๆ และพืชหัว ข้าวสาลีและข้าวบาร์เลย์เป็นชั้นพืชที่สำคัญ เป็นอันกันกันมา จำนวนเนื้อที่ที่ใช้เพาะปลูกน้อยกว่าหนึ่งในสี่ของพื้นที่เกษตรทั้งหมด การเพาะปลูกรวมอยู่ในภาคกลางและภาคใต้ของประเทศไทย การปลูกข้าวสาลีมักปลูกแทรกเป็นพืชที่สองและเป็นพืชดูดหน้าในนาข้าว (กินสเบอร์ก, 2522:181) ในขณะเดียวกันชั้นพืชที่หันแตงอัน ๆ เช่น

$$\sum_{10}^{\theta} = \sum ({}_{10}^{\theta} - 10) \cdot n$$

$$\frac{\theta}{10} = \text{ความลึกอุณหภูมิประจำเดือนเกิน } 10^{\circ}\text{ ํฯ}$$

$$n = \text{จำนวนเดือน}$$

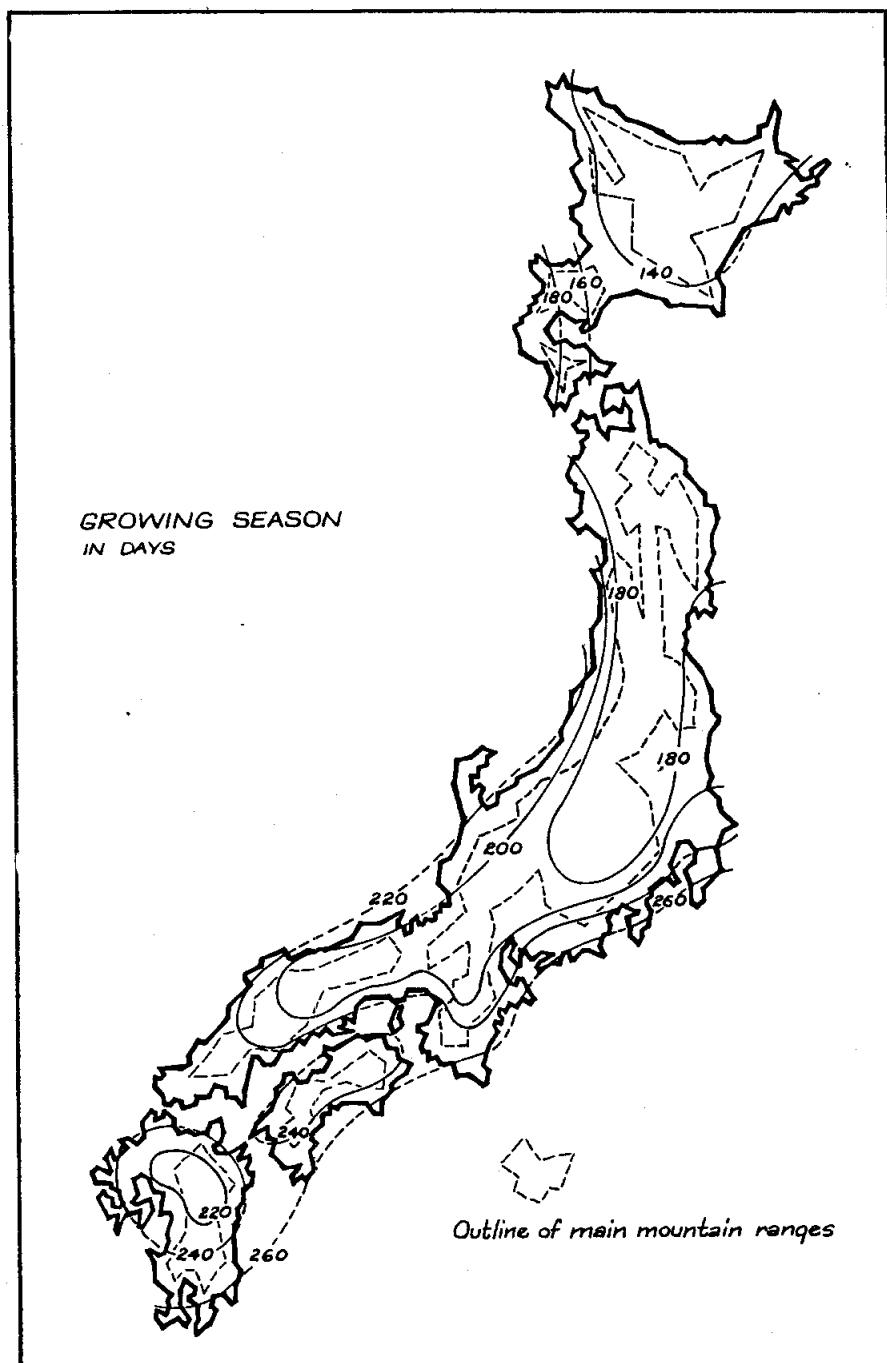

รูป 4.4 เศษกรากทางเหนือของพืช稼ง ๆ

ทมา: Dempster, 1969:90.

รูป 4.3 แหล่งปลูกชาว

ทมา: Pezeu-Massabuaau, 1978:111.

รูป 4.5 ความยาว(จำนวนวัน)ของฤดูกาลเพาะปลูก
ที่มา: Ackroyd, 1970:65.

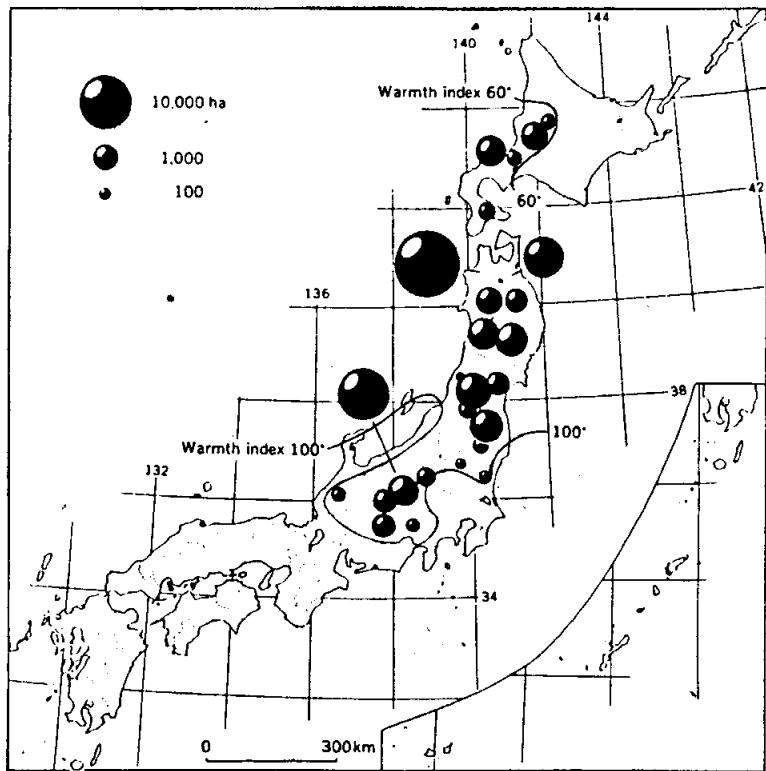
ช้าวบาร์เลย์ ช้าไวร์ ปลูกโดยไม่มีการฉลปะท่านกานทุ่งนาหลังจากการเกี่ยวข้าวในฤดูใบไม้ผลิ ปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงคังไก้กล่าวแล้วข้างต้น ทุ่งนาถูกปล่อยว่าง ยกเว้นในบางที่ซึ่งใกล้แหล่งประชากรกระชุดรวมหมาแน่นมือปุสก์พืชหัว หรือ ผัก ผลไม้ (Kornhauser, 1982:52) ใน ก.ศ.1984 ผู้บุ่นผลิตข้าวสาลีได้ 7.4 แสนกัน และช้าวบาร์เลย์ได้ 3.5 แสนกัน การผลิตน้ำไม่เพียงพอสำหรับอุปสงค์ อัตราการผลเดิมกันเองทำเพียงร้อยละ 12

มันเหตุ ปลูกในเชิงภัณฑ์กเนย์ให้ของผู้บุ่น บนที่สูงที่เป็นชั้นบันไคร์ท่าไว อย่างหยาบ ๆ และมันฝรั่งบลูก็ที่ออกไก่และก่อนหนีของอนุช ผลผลิตในปี 1984 คือ 1.4 ล้านกัน และ 3.6 ล้านกัน ตามลำดับ

2.3.3 ผลไม้และผัก (1) ส้มแมนดาริน ผู้บุ่นเป็นประเทญ์ผลส้มใหญ่เป็นที่ 2 รองจากสหราชอาณาจักร ผลกรวยละ 11 ของผลผลิตของโลก ส้มแมนดารินเป็นพืชในกว้างไม้ผลที่ปลูกกระหน่ำที่สูงที่สุดในโลก แต่ส้มแมนดารินเป็นพืชในกว้างไม้ผลที่ปลูกกระหน่ำที่สูงที่สุดในโลกและก่อนหนีของอนุช (รูป 4.4) ทันที่ ให้เช้าในญี่ปุ่นมากที่คาด คินกิ เชโตรุชิ และคิวชู ในบริเวณที่อุ่นหumi เนลี่ยที่ปีสูงกว่า 16 °C การใช้เรือนกระชุดที่มีการห้ามความร้อนในการปลูกส้มแมนดารินมีมากขึ้น โดยเฉพาะในจังหวัดโทคุชิมะ และเออิเมะของชีโกกุ การปลูกในเรือนกระชุดร้อนสามารถอยู่หัวชีโกกุและคิวชู หันนี้เนื่องจากราคากลูโคสูงที่ได้จากการขายส้มตั้งแต่ตอนต้นฤดูร้อนและตลอดฤดูร้อน สรุนส้มเพิ่มจำนวนชั้นรากเร็วนับตั้งแต่สุ่มกระถางครั้งที่ 2 การผลิตมากเกินไปทำลังถูกกัดลงในระยะหลัง ร้อยละ 38 ของการส่งส้มทั้งหมดในปัจจุบันเป็นน้ำส้ม (Ichikawa et al., 1984:82)

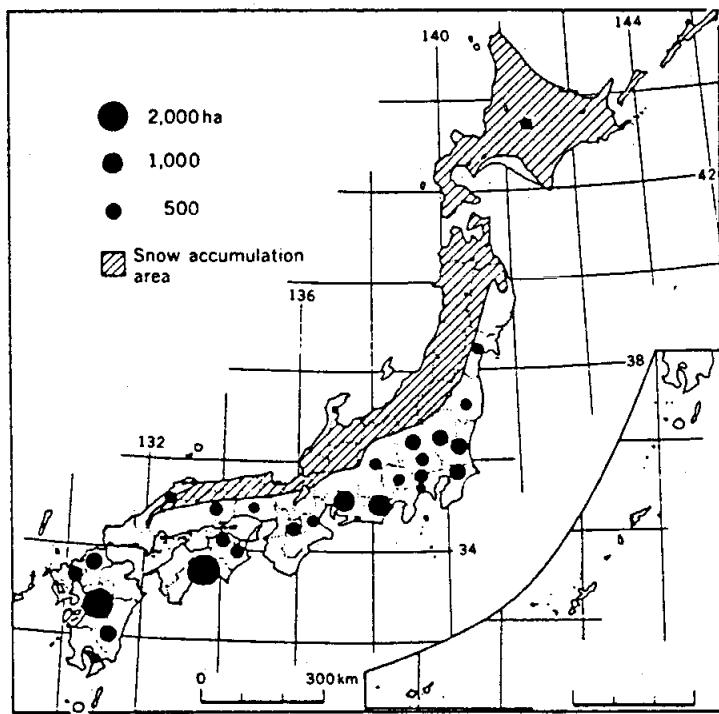
(2) แพร์เบิล ร้อยละ 98 ของผลผลิตหั้งหมกกระชุดรวมอยู่ในญี่ปุ่นมากที่สุดในโลก โทไซคุ และที่สูงท่อนหลัง โดยเฉพาะในอ่องนางาโนะของญี่ปุ่น แต่ก็มี ชีโรชากิ (Hirosaki) ทางเหนือสุดของอนุช (รูป 4.6)

(3) อะนุนไวน์ แม้ว่าญี่ปุ่นจะมีใช้คิทที่สุดสำหรับการปลูกอะนุน์ก์ กาน แหล่งใหญ่คือ อ่องกาน ที่คงอยู่ในยามากาตะ ส่วนทางใต้ของญี่ปุ่นมากที่โทไซคุ และที่สูงท่อนกลาง เช่น นางาโนะ และโอดายามะ ปัจจุบันพันธุ์ที่ปลูกถูกนำเข้ามาจากสหราชอาณาจักร ทันทุ่กาน จากผู้บุ่นเหลสปลูกอยู่ในอ่องที่สูงท่อนกลางซึ่งได้รับฝนค่อนข้างน้อย

รูป 4.6 แมลงปลวกและเบื้อง

ทมา: Ichikawa et al., 1984:324.

รูป 4.7 แมลงปลวกผึ้งในเรือนกระฉก

ทมา: Ichikawa et al., 1984:325.

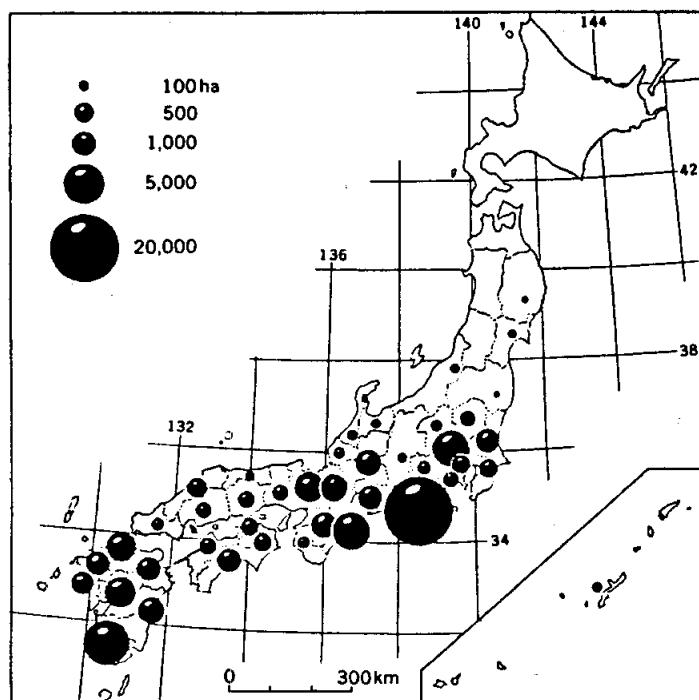
(4) บัก แหล่งปลูกผักกำลังเพิ่มขึ้นรอบ ๆ เมืองใหญ่ บริเวณรอบ ๆ โภเกียว เป็นแหล่งผลิตผักใหญ่ ที่รับคันโกรอบโภเกียวเป็นที่รับก้างที่สุดในญี่ปุ่น ในดูดหน้า พิมพ์กันอย มากจึงปลูกผักໄโค่คลอปี ผักที่ปลูกในที่รับคันโภเกียวสั่งไปยังโภเกียว และที่อื่น ๆ ทั่วประเทศ การปลูกผักในเรือนกระจาดเป็นที่นิยมกันมาก (รูป 4.7) ระหว่างระยะอุณหภูมิต่ำจากเดือนพฤษจิกายน ถึงพฤษภาคม ผักดูดร้อน เช่น มะเขือเทศ แตงกวา ผลิตในเรือนกระจาดซึ่งส่วนใหญ่มีเครื่องทำความร้อน เพื่อความคุณอุณหภูมิให้สม่ำเสมอ ทางชายฝั่งแปซิฟิกญี่ปุ่นอากาศอบอุ่นกว่า จังหวัดคุมาโนะโภเกียว มิยาซากิ โภชิ อาชิชิ และชิซุโอะกะ เป็นแหล่งปลูกสำคัญ จากดูดร้อนถึงดูดในเมือง บักต่าง ๆ ปลูกบนที่สูงอาการเย็นทางตอนกลางของญี่ปุ่น และภูมิภาคโภไซดะ

2.3.4 ชาและหม่อน (1) ชา การปลูกชารวนอยู่ในภูมิภาคโภคาอิ คิดเป็นร้อยละ 40 ของการผลิต และภูมิภาคคิชู อีกร้อยละ 25 (รูป 4.8) ในแหล่งผลิตสำคัญ เช่น จังหวัดชิซุโอะกะและคากิชิมะ บริเวณปลูกชาที่มีการจัดการคิไยฟาร์มครอบครัวมีการเก็บเกี่ยวปีละ 4 ครั้ง การปลูกชาทำໄโค่ใกล้ไปทางเหนือถึงจังหวัดอาวะะ ที่ 39° เหนือ บนฝั่งแปซิฟิก และจังหวัดอาคิตะ ที่ 40° เหนือ บนชายฝั่งทะเลญี่ปุ่น แม้แต่ในที่รับที่สูง (Tsugaru) จังหวัดอาโอมิโนะ ที่ 46° เหนือ ภูมิการปลูกชาเพื่อบริโภคเอง ทางชายฝั่งทะเลญี่ปุ่น ปลูกชาໄโค่ใกล้ไปทางเหนือกว่าชายฝั่งแปซิฟิก ทางแนวตั้งขอบเขตของชาอยู่ที่ความสูง 1,060 เมตร ที่วิเชาอาคาชิ (Akashi) ของแอลป์ญี่ปุ่น

(2) หม่อน ญี่ปุ่นผลิตรังไข่ไก่ร้อยละ 22 ของผลิตภัณฑ์โลก จัดเป็นอันดับสองรองจากจีน แท็กซ์ไม่เคยมีที่สุดในโลก ไก่คิบล็อกอยู่ที่ประเทศไทยเว้นจังหวัดออกไก่โภ และโอะซากะ เป็นเกษตรกรรมสำคัญอย่างหนึ่ง จังหวัดคันนายะเป็นแหล่งใหญ่ของการเลี้ยงไก่ มีทั้งที่ปลูกหม่อน 1 ใน 4 ของประเทศ ส่วนจังหวัดชากิโภ กะโนะโภ โภชิมะ ค่างผลิตไก่ร้อยละ 10 การปลูกหม่อนพื้นนาไปไก่ที่สุดในภูมิภาคซึ่งมีวัน平均จากน้ำค้างแข็งมากกว่า 180 วันท่อปี (Ishikawa et al., 1984:327)

2.4 การเลี้ยงสัตว์

การเลี้ยงสัตว์เป็นกิจกรรมทางเศรษฐกิจท่องเที่ยวใหม่ เริ่มขึ้นราว พ.ศ. 1960

รูป 4.8 แผนที่ป่าไม้

ที่มา: Ichikawa et al., 1984:326.

เนื่องจากมาตรฐานการครองชีพของเกษตรกรคือ การเลี้ยงสัตว์เป็นการลงทุนสูงกว่าการปลูกผักและผลไม้ และพืชนาขัน เพราะบุญทางแผนเห็นว่ามีตลาดห้ามที่จะลดลง เสี่ยงภัยได้ ญี่ปุ่นขาดทุนหัวชาร์นชาติ เกษตรกรลังเลให้จะเปลี่ยนจากนาข้าวเป็นพืชอาหารสัตว์ เนื่องจากมีนโยบายประกันราคาข้าวซึ่งมั่นคงของรัฐบาล นอกจากนั้นยังไม่มีประเพณีที่จะยกถือ ยกเว้นการเลี้ยงน้ำในโท-โทะคุ การขาดที่ดินอย่างคืบหน้าหรับเลี้ยงสัตว์ทำให้การท่าฟาร์มปศุสัตว์มีขนาดกิจการเล็กตามไปด้วย แท้ไม่นานมานี้จำนวนปศุสัตว์เพิ่มขึ้นเนื่องจากมีความต้องการเนื้อวัว และผลิตภัณฑ์นมมากขึ้น เพราะการเปลี่ยนแปลงการบริโภคของชาวญี่ปุ่น (ตาราง 4.3)

บัญชีน้ำสัตว์เลี้ยงผลิตเป็นจำนวนมากโดยใช้อาหาร เม็ดพืชที่สั่งเข้าจากต่างประเทศ โดยเฉพาะจากสหราชอาณาจักร ยกเว้นวัวเนื้อและวัวนม การเลี้ยงสัตว์จึงเป็นการผลิตแบบโรงงานชนิดใหญ่ ในชอกไก่ในปศุสัตว์อาหารสัตว์ เช่น หมู ช้าวโค ร้อยละ 62 พืชอาหารสัตว์ครอปคลุมพื้นที่ร้อยละ 53 ของบริเวณเพาะปลูกทั้งหมด หมูส่วนใหญ่มาจากญี่ปุ่นกว่า 90% แต่ก็มีส่วนที่นำเข้ามาในประเทศ เช่น หมูสัตว์ญี่ปุ่น ซึ่งมีความต้องการเนื้อวัวและผลิตภัณฑ์นมมากขึ้น

2.4.1 วัว (Pezou-Massabuaau, 1978:122) เลี้ยงอยู่ในบริเวณที่เคยเป็นที่ว่าง คือ บนที่สูงชั้นบันได เนินเขา และที่ราบสูงภูเข้าไฟ เช่น ทางที่ด่องคิวชูซึ่งถูกแปรสภาพเป็นทุ่งหญ้า รัฐบาลให้ช่วยเหลือโดยการนำเข้าสัตว์พันธุ์คือ โภคเจพะพันธุ์ไฮล์สไตน์ (Holstein) และโดยการให้เงินกู้แก่เกษตรกรที่คิดจะเลี้ยง ญี่ปุ่นขอวัวเนื้อและวัวนมจากธนาคารและนิวซีแลนด์ เป็นจำนวนมากเพื่อขยายการผลิตเนื้อและนม วัวนมเลี้ยงมากในชอกไก่ ซึ่งร้อยละ 25 ของเกษตรกรเป็นเกษตรกรโภคเจพะ นอกจากนี้เลี้ยงที่ อิวากะ โทโทะคุ และใกล้โตเกียวบีโคเบะ ส่วนวัวเนื้อร่วมอยู่ทางตะวันตกในอิริชิมา และในคิวชู ชั่ง 1 ใน 3 ของจำนวนทั้งหมดอยู่บนที่ราบสูงทางตอนใต้

2.4.2 หมู เลี้ยงกันอย่างกว้างขวาง ในที่ราบคันโภคของออนเซ ชอกไก่ และทางตะวันตกเฉียงใต้ในคิวชู เนื้อหมูเป็นที่นิยมกันมากแม้ว่าจะไม่ได้แปรสภาพคีเท่ากันในประเทศไทยตะวันตก อัตราการผลิตเสี่ยงประมาณ 87 ชั่งสูงกว่าเนื้อวัวหรือเนื้อสัตว์โดยส่วนรวม (ตาราง 4.1)

ตาราง 4.3 จำนวนแลดูเดินทางไปต่างประเทศ ปี พ.ศ. 1982 – 1984

จำนวน ('000 คน)

	1982	1983	1984
รวม	4,485	4,590	4,682
แพะ	19	21	22
แกะ	60	57	54
มา	23	24	24
หมู	10,040	10,273	10,423
ไก่	299,128	307,288	309,205

ผลิตภัณฑ์ปศุสั�្ឋ (เมตริกตัน)

	1982	1983	1984
เนื้อวัว	480,962	494,934	535,255
เนื้อหมู	1,427,626	1,428,824	1,423,685
เนื้อไก่	1,501,965	1,584,092	1,694,941
นม	6,747,406	7,042,314	7,140,500
เนยเหลว*	63,857	74,259	77,418
เนยแข็ง*	71,394	67,800	69,320
ไข่ไก่	2,057,420	2,085,295	2,131,271
ไข่มุก	12,904	12,457	10,780

* เนพาระที่บล็อกแบบอุกสานกรรมจากโรงงานเท่านั้น
ที่มา: The Far East and Australasia, 1986:480.

2.5 ភាសាខ្មែរកំពង់រំរាល (Pezeu-Massabuau, 1978:125-128)

การกระจายของเกย์กรรรมนจากจะเกี่ยวของกับภูมิอากาศแล้ว การครอบครองกลุ่ม garage เป็นเวลาขานนแทกทั่งกันมีส่วนทำให้เกิดความแทกทั่งระหว่างน้ำมือ

2.5.1 โขนกอนกลาง เป็นหัวใจของเกษตรกรรมของประเทศไทย คินแคนทั้งหมดทางตะวันตกเฉียงเหนือของคิชูในถิ่นคันโต เป็นแหล่งปลูกข้าว โดยมีชั้นพืชทรายแล้ง เช่น ข้าวสาลี ข้าวบาร์ เลย์ เป็นพืชหมุนเวียน เสริมความมั่นคงและทันกอก ภูมิอาชญากรรมนี้ไม่รุนแรง คินไครับ การบ่ำรุ่งสามารถใช้เพาะปลูกได้ตลอด ภายในภูมิภาคมีความแตกต่างทางภูมิอากาศและ ความเป็นเมือง เนื่องจากพิมพ์ภูมิภาคในถิ่นหน้า จังปลูกข้าวครั้งเกี่ยวทางชายฝั่งตะวันตกเฉียงเหนือ (ชั้นอินและโซคุริคุ) กลุ่มน้ำน้ำทั้งอยู่บนเชื่อมหรือกระชาวยอยู่หลังกันในล้อมรอบค่ายที่นา การปลูกข้าว ขยายออกไปจนถึงเชิงเทือกเขาตอนใน

ทางค้านชายฝั่งแพชพิก มีแนวเมืองท่อเนื่องกันเป็นกลาดสำหรับการบริโภค
ข้าวจากกออยู่ในหมู่ภาคทางเหนือและตอนกลาง ทั้งให้รำไว้สำหรับผลิตภัณฑ์ราษฎรที่ต้องการซึ่งก็มีชื่อเสียง
ล้นบาก เช่น ส้มแมนดาริน ชา ผัก ในขณะที่นินชาและที่รำสูงปล่อยให้เป็นทุ่งหญ้าสำหรับวัว
ส่วนผลไม้และพาร์มิโนนมมีอยู่ตามหẻเลอินแลนด์ และในบางส่วนของคิวชู เก็บจะมีมากกว่าข้าว
ซึ่งครองหนึ่งมีนากระหว่างที่สุด ยกเว้นชอกไกโกไม่มีที่ใดในญี่ปุ่นซึ่งมีเรือนกระจกมากเท่า หรือมีสหกรณ์การ-
เกษตรที่แข็งข้นมีอำนาจและการจัดการคือทางตอนใน น้ำข้าวมีอยู่นานายความแอง แทสันผลไม้ก็
เริ่มปรากฏแล้ว เช่น แอปเปิลที่นิวงานใน การเลี้ยงวัวอยู่ที่รำสูง ในพุ่มเข้าที่ทางไกด์วิชิต
ชนบทแบบถังเคมิยังคงมีอยู่

2.5.2 ทางตะวันออกเฉียงเหนือและตะวันตกเฉียงใต้ของโซนตอนกลาง เป็นภูมิภาคซึ่งมีการทั้งดินแดนที่หลังและหนาแน่นอย่างมากมากแหก มีความแตกต่างภายนอกในภูมิภาค ภูมิภาคหนึ่ง เช่น ก้านภูมิอาการ ทั้งอยู่ภัยในเขตกรุงเมืองร้อนของญี่ปุ่นและขยายออกไปใน 3 บริเวณ ได้แก่ ปลายทางให้ของแหล่งค้าในคัมพูชาอิ ทางให้ของซีกที่ไชและไก่ชินะ และคิวชูที่มียาชากะ และคากิชินะ ลักษณะอยู่ภูมิและปริมาณเป็นสูงทำให้ปลูกข้าวได้ 2 ครั้งต่อปี ทางตอนในบริเวณ ภูเขารถใช้ประโยชน์แบบกังเคง การรับวิธีการเกษตรสมัยใหม่เป็นไปอย่างชา ฯ ยกเว้นพาร์โน้ตม

ทางเหนือของคิวชู

ทางเหนือของคิวชูมีการทั้งดินแดนชา ประชากวนอย ถูกเพาะปลูกสันเลี่ยง-กระหังทางเหนือของเซนคาอิ่นาถูกทิ้งให้ว่างคลอกถูกหน้า ในกรณีที่ขาดอากาศยับร์โภค ผลิตผลห้องดินส่วนใหญ่กองส่งไปปั้บเมืองใหญ่ ๆ ทางเหนือของໄทโอะค นาข้าราชการอยู่ละ 40 ของพื้นที่ที่เพาะปลูกໄก ผลิตข้าวสาลีและข้าวฟิชชิน ฯ ก็ผลก ที่นี่ก็เช่นเดียวกับเขตที่เมืองร้อนทางตะวันตกเฉียงใต้ คือ ประชากวนมีความเป็นอยู่แบบตั้งเคงที่สุด เช่นบ้านเรือนตามวิถีชาว夷พาร์มกรจะจัดการขายอยู่ทุกงานให้เข้าสูงขัน เลี้ยงจนกระหังถูกเมื่อนลอบอยู่ระหว่างห้องพักหุบเขาเบื้องล่าง

บริเวณที่ราบไก้ลเซนคาอิ ในหุบเขาริมแม่น้ำ และร้อน ๆ ยามกลางวันและอาทิตย์ มีร่องเรือนพาร์มล้อมรอบกั้ยนาข้าวซึ่งอยู่ในมือของเกษตรกรร่ำรวยไม่ใช่น้อย จนกระหังมีการปฏิรูปที่คืน นาเหล่านี้ส่งผลิตผลส่วนใหญ่สู่เมืองใหญ่ ๆ ทางตอนกลางของญี่ปุ่น การค้าแลกเปลี่ยนภูมิภาคสู่วิธีการเกษตรแบบใหม่ เช่น ล้วนผลไม้ขนาดใหญ่ในอาโนโนริและพุกชิมะ ไร่องุ่นที่บานมาก-จาก และการเลี้ยงวัวที่อิวากะและอาทิตย์กานหมูบ้านสร้างบันไดเข้าของที่สูงกลางล่าง บริเวณนี้มีพาร์มทันสมัยพร้อมหั้งโซ่โล โรงเก็บเครื่องจักร ศอกสัค้วัดาวร ซึ่งพับมากขึ้นเมื่อไปทางเหนือ และไปไก้ลออกไกโโค

2.5.3 ศอกไกโโค มีลักษณะเป็นเอกลักษณ์เฉพาะภูมิภาค การทั้งดินแดนและเกษตรกรรมแปลงออกไป ขนาดเฉลี่ยของพาร์มใหญ่ที่สุดในประเทศ ที่นาถูกแบ่งออกเป็นสี่เหลี่ยมผืนผ้าขนาดใหญ่ โรงเรือนพาร์มหลายหลังสร้างกวยซีเม็นท์มีโซ่โล ถนนคีเท็มไปค่ายแทรกเทอร์และพาหนะที่ใช้ในการขนส่ง ผลิตผลเกษตรของศอกไกโโคมีหลากหลาย ข้าวเป็นพืชพื้นฐาน เกษตรกรรมมีความสามารถในการพัฒนาพันธุ์ข้าวให้ทนทานต่อความหนาวและถูกเพาะปลูกสัน เนื่องจากขนาดอน กว้างใหญ่ของพื้นที่ ข้าวจะปลูกอยู่เพียง 1 ใน 5 ของพื้นที่เกษตร นอกเขตที่ราบอิฐาริออกไป ปลูกพืชอาหารลักษ์ บีทหวาน เทอร์นิป และมันฝรั่ง การเลี้ยงวัวกำลังเป็นที่นิยมและกล้ายเป็นกิจกรรมเก็บใบไม้ในภาคทางตะวันออกของญี่ปุ่น เช่น พื้นที่นี้ 1 ใน 4 ของวันและครึ่งหนึ่งของม้าในประเทศ ศอกไกโโคซึ่งครั้งหนึ่งมีพื้นที่เลี้ยงสัตว์อยู่ละ 85 ของญี่ปุ่น ยังคงมีความสำคัญอยู่

3. การประเมิน

3.1 ការអនុវត្តន៍យោងដែលមានចំណាំខ្លួន

ผู้บุนพงษ์แห่งประเทศไทยเป็นแหล่งอาหารหลักของประเทศ
นอกจากน้ำผลไม้แล้ว ยังมีอาหารที่สำคัญอีกอย่างคือ กุ้งเผา ซึ่งเป็นอาหารที่ได้รับความนิยมสูงในประเทศไทย ต่อมาในปี พ.ศ. 2500 ก็ได้มีการนำเข้าหอยนางรมและหอยเชลล์จากจีน มาปลูกในประเทศไทย ทำให้หอยนางรมและหอยเชลล์เป็นอาหารที่ได้รับความนิยมมากขึ้น ต่อมาในปี พ.ศ. 2520 ได้มีการนำเข้าหอยแมลงภู่จากจีนมาปลูกในประเทศไทย ทำให้หอยแมลงภู่เป็นอาหารที่ได้รับความนิยมมากขึ้น ต่อมาในปี พ.ศ. 2540 ได้มีการนำเข้าหอยแมลงภู่จากจีนมาปลูกในประเทศไทย ทำให้หอยแมลงภู่เป็นอาหารที่ได้รับความนิยมมากขึ้น ต่อมาในปี พ.ศ. 2560 ได้มีการนำเข้าหอยแมลงภู่จากจีนมาปลูกในประเทศไทย ทำให้หอยแมลงภู่เป็นอาหารที่ได้รับความนิยมมากขึ้น

การที่ชาวญี่ปุ่นมุ่งสูงเหลือเพื่อหาอาหารมาเป็นเวลานานแล้วนั้น ก็เนื่องจากขาดแคลนพืชที่เหมาะสมปลูก นอกจากนี้ชาวญี่ปุ่นก็งดอยู่ใกล้ที่ราบตอนในทำให้การนิยมผลไม้ไปทั่วประเทศ ประจำตัวลิงแวงกล้อมทางกายภาพที่สั่งเสริมให้การประมงมีความสำคัญ คือกระแสน้ำเย็นในโอยาชิไฮและกระแสน้ำอุ่นคุโรซิไฮ ซึ่งในลักษณะนี้ริเวณพืชที่สามารถทนต่อความเย็นได้ดี เช่น สาหร่ายและสาหร่ายต่างๆ กระแสน้ำเย็นจากทางเหนืออุ่นไปถึง ปลาเซริง แซลิบิ้ห์ แซมมอน โคก และบู๊ ส่วนกระแสน้ำอุ่นทางใต้มีปลาชาร์ค์ แมกเคอเรล หูนา และปลาทางเหลือง (Hall, 1976:42) ชาวญี่ปุ่นจะใช้ของสดอย่างจำกัด เช่น นำมาย่างรับซัมมูนฟ์ประมง ทำให้ญี่ปุ่นมีความสำคัญในการเก็บทรัพยากร้อนอุ่นสมบูรณ์ของมหาสมุทรแปซิฟิก

3.2 ประเภทของการประมง

การประมงของญี่ปุ่นแบ่งออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่

3.2.1 การประมงชายฝั่ง เป็นกิจกรรมนากระดก โดยมากเป็นระดับเล็กๆ หรือระดับหนึ่งๆ งาน เรือที่ใช้งานค่าเล็กกว่า 10 ตัน แม้ว่าจะมีประชากรจำนวนมากในกิจกรรมนี้ (365,000 คน ในปี 1980 หรือ ร้อยละ 81.1 ของการประมง) การผลิตเป็นเพียงร้อยละ 39.2 ของมูลค่าทั้งหมดรวมทั้งปลาหวาน หรือร้อยละ 18.3 ของปริมาณสัตว์น้ำที่ผลิตให้ทั้งหมด 11.4 ล้านตันในปี 1982 (Facts and Figures, 1985:67) การประมงประเภทนี้รวมถึงการเพาะพันธุ์ เทียนในเขื่อนน้ำตกที่เรียกว่าการทำฟาร์มปลากัด ทำการเลี้ยงหอยมุก หอยนางรม ปลาทางเหลือง กุ้งนาง หอยแครง ปูตามริมทะเลในประเทศไทย ผลิตภัณฑ์จากการเลี้ยงในน้ำ เช่น กุ้ง กุ้งเผา เป็นต้น

3.2.2 การประมงนอกฝั่ง เป็นกิจกรรมของอุตสาหกรรมขนาดกลาง ซึ่งมีเรือ ประมงขนาด 10 – 100 ตัน การผลิตเป็นร้อยละ 30.4 ของมูลค่า และร้อยละ 53.3 ของปริมาณ การประมงชายฝั่งและนอกฝั่งรับปลาหลายชนิด เช่น แมคเคอเรล คอค ชาร์คิน ปลาหมึก หูนา เช้ารี่ไฟฟ์ เป็นต้น

3.2.3 การประมงทะเลเดลิก หรือการประมงน้ำลึก ใช้เรือประมงขนาดใหญ่ ไปบุกเบิกการอยู่ในน่านน้ำใกล้จากญี่ปุ่น อุตสาหกรรมน้ำมันมักจ้างกองเรือจากบริษัทเก็นสุนทรไปทำงานให้ ปลาที่มุ่งจับเป็นส่วนใหญ่คือ ปลาอะแซลสก้า พอลแลด หูนา แซลมอน และปู กองเรือจะมี เรือที่เลี้ยงท่าน้ำที่ทำป่า บรรจุกระป่อง และแท่นยึดปลาที่จับได้ การลากของน่านน้ำนอกฝั่ง แทบทุกเรือขนาด 1,000 ตัน การจับปลาหูนาในน่านน้ำเซกุนย์สกอร์และกิงคุนย์สกอร์ ใช้เรือ ขนาด 200 – 500 ตัน การประมงน้ำลึกมีการผลิตร้อยละ 18.3 ของปริมาณทั้งหมด (Japan of Today, 1983:55)

ญี่ปุ่นเป็นประเทศหนึ่งที่ยังทำการล่าปลาหวานอยู่ในน่านน้ำใกล้ไปทางชั้วโลก บริเวณแผนกการค้ากิจการล่าปลาหวานค่าเนินไปตามชื่อกำหนดของการประชุมการล่าปลาหวาน ชาติซึ่งมุ่งอนุรักษ์ปลาหวาน และหลังจากมีการประเมินทรัพยากรปีแล้ว ยอนให้จับได้ไม่มากนัก ในปี 1983 ญี่ปุ่นจับปลาไว้ 4,605 ตัน ซึ่งเป็นแนวโน้มจำนวนลดลงในทศวรรษนี้

3.3 ลักษณะของการประมง

การประมงอาจเป็นกิจกรรมนาคเล็กซึ่งค้าเนินงานโดยอาณิโนโภะ (animoto - masters of the nets) ผู้ว่าจ้างความคุ้มครองประมง หรือเป็นแบบการค้าค้าเนินงานโดยบริษัทใหญ่ ๆ เช่นนิคองเรือของญี่ปุ่น พร้อมทั้งเครื่องมืออันวายความสะดวกมากมายที่ทำเรือระหว่างบริษัทขนาดใหญ่กับอาณิโนโภะแบบตั้งเดิม จะเป็นสหกรณ์การประมงซึ่งเกิดขึ้นอย่างทวีคูณ นับถ้วนแท้ส่วนรวมโลกครั้งที่ 2 โดยการรวมตัวกันของชาวประมงระดับกลาง ใช้เรือประมงขนาด 100 ตัน แม่น้ำเครื่องมือจับปลาทั้งทันสมัย

ในบรรดาท่าเรือประมงกว่า 2,000 แห่งของญี่ปุ่น กิจกรรมจะเป็นแบบเล็กและก็ เคิมเป็นส่วนใหญ่ (Ackroyd, 1970:69) เช่นแคนชันอิน ไอชิริคุ บริเวณทะเลอินเดียนญี่ปุ่นท่าเรือเล็ก ๆ กระจายอยู่ตามเกาะเป็นจุดจำนวนมาก เหนือขึ้นไปทางเดือดอคุทากะเป็นแหล่งประมงสำคัญ แม้ว่าจะมีระยะเวลาเชิงเป็นเวลา 3 เดือน โรงงานสมัยใหม่ทั้งอยุ่บนชายฝั่งด้านบริษัทเล็ก ๆ หลายแห่ง ยังคงใช้วิธีการประมงแบบเก่าที่มีมาตั้งแต่สมัยกิวัคคิ

ชายฝั่งญี่ปุ่นบริเวณที่เก่าที่สุดสำหรับการประมงนักปั้งและการประมงน้ำลึก และเป็นบริเวณที่มีกิจกรรมแทรกทั่วทั้งชายฝั่ง การประมงกำลังถูกทำให้ทันสมัย เมืองท่าใหญ่ยาเซะ (Yaezu) และมิซากิ (Misaki) เป็นเมืองที่เก่าแก่ที่สุดในการประมงคิชิ เมืองท่าคุนย์กลางการประมงสมัยใหม่ได้แก่คุชิโระ (Kushiro) ในออกไกโกิ อาชิโนเมะ (Hachinohe) ในโทไยะคุ แท้จริงผลิตกว่า 4 แสนตันท่อปี โซชิ (Choshi) ที่ปากแม่น้ำโทเนะ ใกล้โตเกียว และอิชิโนมาคิ (Ishimomaki) ใกล้เซนคาอิ ห้องสองเมืองนี้เกินไม่มีความสำคัญ แทบจะจุบันเป็นยักษ์ใหญ่ของการประมงซึ่งเป็นผลจากความลักษณะและเครื่องมือสมัยใหม่ (Pezou-Massabau, 1978:140) ปริมาณสัตว์น้ำที่จับได้จากมหาสมุทรเบนิพิกิตะเป็นร้อยละ 95.9 ของทั้งหมด

3.4 การพัฒนาการประมง

เหตุผลส่วนหนึ่งที่การประมงของญี่ปุ่นจับปลาได้รากว่า 10 ล้านตันท่อปี นับถ้วนแท้ ก.ศ. 1972 เป็นที่มา คือ การขยายการจับปลาออกไปยังน่าน้ำไกล ๆ ไม่ว่าจะเป็นมหาสมุทร

แบบพิกเนนอ-ໄท์ หรือแอคเคนติก ในอคีกมีกรดีชักแย้ง เรื่องน่าน้ำอาณาเขต และสิทธิในการประมงกับประเทศไทย ๆ เช่น สหภาพโซเวียต และสาธารณรัฐเชก ในการประมงกับประเทศไทยในระยะหลังนี้การก่อหนี้ในประเทศโซเวียต 200 ไมล์ทางด้านประมง ก็ถูกเรียบเรณูจากบริเตนที่เกยขับปลา ใน ก.ศ. 1977 สนธิสัญญาและสหภาพโซเวียตให้ก่อหนี้ทางด้านประมงเป็น 200 ไมล์ทางเดียว ซึ่งน้ำให้เข้าร่วมในข้อตกลงเกี่ยวกับการประมงกับสองประเทศไทย และให้ก่อหนี้ทางด้านประมงของตนแบบใหม่นี้ด้วย (ภูมิศาสตร์ของญี่ปุ่น, 2521:6) การลดส่วนแบ่งการประมงของญี่ปุ่นในน่านน้ำของญี่ปุ่น สำหรับโซเวียต และประเทศไทย ฯ ทำความกระหายกระเทือนอย่างมากแก่การประมงของญี่ปุ่น เนื่องจากว่ายอด 40 ของปริมาณปลาที่จับได้มาจากเขตภัณฑ์กว้าง (Far East and Australasia, 1986:474)

ในสภาพการณ์เช่นนี้ อุตสาหกรรมการประมงของญี่ปุ่นได้เปลี่ยนมาเน้นการประมงชายฝั่งและการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ แก้กับมีผู้หาไม้มีที่ว่างเหลือพอสำหรับการพัฒนาการประมงชายฝั่ง นอกจากนี้มีพิษจากอุตสาหกรรมก่อ阔คุณค่าของน่านน้ำชายฝั่งไปมาก ญี่ปุ่นเองเพิ่มความเคร่งครัดเกี่ยวกับมาตรการก่อ阔คุณค่า และมีนโยบายสนับสนุนความร่วมมือในการประมงระหว่างชาติ ญี่ปุ่นได้เข้าร่วมโครงการท่องเที่ยว ฯ กับประเทศไทย ฯ เพื่อช่วยให้ประเทศไทยดำเนินพัฒนาทรัพยากรทางทะเล (Hall, 1976:44) ในการแลกเปลี่ยนกับญี่ปุ่นข้อตกลงที่ยอมให้ญี่ปุ่นทำการประมงในน่านน้ำของญี่ปุ่นโดยการ

นิจจุนญี่ปุ่นมีวิธีการเปลี่ยนแปลงการทำการประมงทะเล (marinovation) ซึ่งเป็นความคิดพัฒนาขึ้นโดยการประมงแห่งชาติญี่ปุ่น (จากญี่ปุ่น, ม.ก.2529:18-20) เป็นการสร้างระบบการจัดการการประมงทะเล และสนับสนุนการประมงในชุมชนห้องดิน (มีพื้นที่ประมาณ 7,000 หมู่บ้านอยู่ในจังหวัดต่างๆ ของญี่ปุ่น และประชากรกว่า 1.3 ล้านคนที่มีอาชีพประมงหรืออุตสาหกรรมท่องเที่ยว) เพื่อสร้างแหล่งผลิตภัณฑ์อาหารทะเลที่สามารถตอบสนับให้กับประเทศญี่ปุ่นได้สม่ำเสมอ เพื่อสนับสนุนความต้องการที่กำลังเพิ่มขึ้นจะก่อตัวในมีการวางแผนการใช้ประโยชน์อย่างมีประสิทธิภาพจากประเทศ 200 ไมล์ของญี่ปุ่น สิ่งนี้จะกำหนดการตกลงของปลาที่เรียบเรณูญี่ปุ่นจับได้ในน่านน้ำทั่วประเทศ ขันเนื่องมาจากความเข้มแข็งของการจับปลาในเขตชายฝั่งทั่วประเทศ และราคาเชื้อเพลิงที่สูงขึ้น

เทคนิคสำคัญของการเปลี่ยนแปลงการทำประมงทะเล ไคแก'

3.4.1 การทำฟาร์มทะเล การเพาะหอยเป้าชื่อ กุ้งกามกราม ปลาทะเล หอยเชลล์ และสัตว์น้ำอื่น ๆ ในอนาคตจะเป็นท้องผลิตพันธุ์ค้าง ฯ ที่ลามาก ฯ ในราคากันทันท่วง

3.4.2 การวางแผนและก่อสร้างท่อระบายน้ำด้วยอุปกรณ์ของปลา มีการวางแผนการก่อสร้างทิโนโลจิกเที่ยม และท่อระบายน้ำด้วยสำหรับปลาในน่านน้ำธรรมชาติ ในอนาคตการเปลี่ยนแปลงบริเวณที่ให้ผลผลิตค้าง เช่น กันทะเลที่เป็นโคลนหรือทราย และที่น้ำลึก ให้เป็นท่อระบายน้ำด้วยอุปกรณ์ของปลา การพัฒนาโครงสร้างและระบบยึดถ่วงที่นับประดับ

3.4.3 การก่อสร้างและวางแผนสะพานปลาและสิ่งปลูกสร้างชายฝั่ง ญี่ปุ่นเมืองสะพานปลาอยู่ 3,000 แห่ง มากในอนาคตท้องหวัดที่จะสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกอย่างมีมาตรฐาน ดูบันชาญฝั่งที่เป็นทรายหรือที่น้ำอ่อน

3.5 การเพาะเลี้ยงอาหารทะเล

อาจทั่ง ฯ ตามชายฝั่งมีที่เพาะพันธุ์ปลา ซึ่งถูกปลูกจากถูกเลี้ยงแบบวิทยาศาสตร์ จนพร้อมที่จะส่งขาย นอกจากนี้ยังมีความสำเร็จทางก้านการผลิตอาหารทะเลอื่น ๆ (Pezew-Massabesieu, 1978:138-139) เช่น

3.5.1 สาหร่าย เป็นอาหารสำคัญในการบริโภคของญี่ปุ่น ประชากรชาว 70,000 คน ทำงานเก็บสาหร่ายประมาณ 140,000 กันต่อปี ในจำนวนนี้ชาวโภเกียวและอิเชะ ผลิตได้ 1 ใน 3

3.5.2 หอยนางรม สำหรับปรุงอาหารและไข่หมู หอยนางรมที่ใช้รับประทาน ส่วนใหญ่เลี้ยงอยู่ในก้อนหิน แม่น้ำและแม่น้ำในลาภูน้ำเดือดอุดสก์ ซึ่งระยะเวลาหน้าเย็นนานไม่มีผลต่อการเก็บโภชนาถของหอย สำหรับหอยที่ให้ไข่หมู เลี้ยงกันมากในอาชิโกจิมะ (Kashikojima) ทางใต้ของนาโงยะ และรอบ ๆ นางาซากิ

3.5.3 กุ้งสีเขียว เลี้ยงกันมากในทะเลอินเดียน และน่านน้ำทางใต้ วิธีการเลี้ยงกุ้งของญี่ปุ่นถูกปรับปรุงให้ดีขึ้นเรื่อย ๆ จนกลายเป็นความสำเร็จทางเศรษฐกิจที่ถูกใช้ใน

ก่างประเทศ ไม่ว่าจะเป็นสหรัฐอเมริกา แอฟริกาทางใต้ของอารา หรือฝรั่งเศส

3.5.4 ปลาไหล เป็นที่นิยมบริโภคกัน ความต้องการที่เพิ่มขึ้นทำให้แหล่งเพาะพันธุ์มากขึ้น ส่วนใหญ่อยู่ในทะเลสาบามานา (Hamana) ริมชายฝั่งเบซิพิกทางเหนือของนาโงยะ การเลี้ยงในน้ำช้าชั้นชุ่คลิกและปล่อยให้น้ำท่วม ทำให้ผลผลิตเพิ่มขึ้น 15 - 20 เท่า อย่างไร ก็ตาม ยังต้องมีการล็อกเข้าปลาในคลานาคเล็กจ้านมาก

4. การทำป่าไม้

ป่าไม้ปกคลุมที่ 250,000 ตารางกิโลเมตร หรือร้อยละ 67 ของประเทศ ในจำนวนนี้ร้อยละ 56 เป็นของเอกชน อีกร้อยละ 42 เป็นของรัฐบาลกลางและห้องดิน ร้อยละ 10 ของพื้นที่ป่าคงทั้งอยู่ในกลุ่มเขตเช้ายังไม่ถูกตัดเนื่องจากป่าไม้เหล่านี้ยากแก่การเข้าถึง และต้องคงไว้สำหรับรักษาคนนำ ญี่ปุ่นเคยเป็นประเทศที่มีไม้เพียงพอเลี้ยงคนเอง จนกระทั่งประมาณ พ.ศ. 1960 การสูญเสียพื้นที่ป่าไม้ในแซคอลิน แม่น้ำเรียว และเกาหลี ประกอบกับการเติบโตอย่างสูง ทางเศรษฐกิจกันทั่วราชอาณาจักร ทำให้มีความต้องการไม้เพื่อการก่อสร้างที่อยู่อาศัย และเป็นวัสดุคงทนรับอุตสาหกรรมเยื่อและกระดาษมาก ระยะ 4 - 5 ปีก่อนทั่วราช 1970 ผลผลิตไม้ภายในประเทศลดลงอย่างรวดเร็ว เมื่อปี 1982 การผลิตไม้จากป่าสมมิตรวิมาตร 20.9 ล้านลูกบาศก์เมตร และจากป่าไม้ในกว้าง 11.0 ล้านลูกบาศก์เมตร (Facts and Figures, 1985:66) คิดเป็นอัตราการพอเลี้ยงคนเองของประเทศไทย 34 ในพื้นที่สำคัญคือ ซีดาร์ญี่ปุ่น (cugis) ซึ่งขึ้นอยู่เกือบทุกส่วนของประเทศไทยเว้นชอกไกโก ไซเพรษญี่ปุ่น (hinoki) และสนแคนญี่ปุ่น (akamatsu) (Japan of Today, 1983:52)

ญี่ปุ่นกล้ายืนยันว่าเข้ามารายใหญ่ของโลก การนำเข้าไม้กลอกชนเพียงไม้เป็นอันดับ 3 รองจากน้ำมันและถ่านหิน (Far East and Australasia, 1986:474) ความต้องการไม้ในน้ำเข้า (ค้านปริมาณ) เพิ่มจากร้อยละ 12.1 ในปี 1960 เป็นร้อยละ 63 ในปี 1982 ก่อนส่งครามร้อยละ 65 ของการนำเข้ามาจากสหรัฐอเมริกา ปัจจุบันนอกจากสหรัฐอเมริกาแล้วมีการล็อกเข้าจากมาเลเซีย อินโดนีเซีย สภาพโซเวียต แคนาดา และฟิลิปปินส์ก็วาย เคิมการนำเข้าส่วนใหญ่เป็นไม้ซุง แท็บบานส่วนใหญ่เป็นไม้บรรปุหรือกงกบแท่งมากแล้ว (ญี่ปุ่นฉบับกระเบื้า, 2528:99)

ป่าไม้ของผู้บุนเดสเป็นป่าป่าลูกใหม่ หรือเป็นเมฆริเวทที่ได้รับการพัฒนาอย่าง 37 ทันทีที่กังกลา
นี้ส่วนใหญ่เป็นเนินเขา และภูเขา ซึ่งไม่เหมาะสมแก่การใช้ประโยชน์ค้านเกษตรกรรม จึงทำเป็น
กองใช้ประโยชน์สำหรับการทำป่าไม้ รัญหาอย่างยามผลักดันโครงการสถานป่าไม้ออกมาใช้ ส่วน
ใหญ่อยู่ในป่าไม้ของชาติในออกไกโคและภูเขานานาประเทศ จึงมีเนื้อที่ 1 ใน 3 ของป่าไม้ทั้งหมด
ของผู้บุนเดส การปลูกป่าอย่างหนาแน่น (1.25 ถึง 1.5 ล้านต่อไร่) ทำให้เกิดการทัดแทน
กันไม้ในกว้างและสนชั้นสามารถให้เนื้อไม้มากกว่า กันไม้ในกว้างยังคงเป็นครึ่งหนึ่งของไม้ที่ปลูกกัน
แก่จำนวนก่อสร้างคงอย่างช้า ๆ กันสนให้ไม้และเยื่อสำหรับทำกระดาษ เยื่อกระดาษเกยเป็น^{ผ้า}
ผลิตผลสำคัญของชาติ แต่หลังจากสูญเสียเงินที่ได้จากการใช้เวียกไปก็ได้จากออกไกโคแทน
(Pezou-Masseau, 1978:57) พัฒนาการของป่าไม้มีอุปสรรคจากภูมิประเทศเป็นที่สูง
ตอนนี้คือ สักส่วนของกันไม้อยู่น้อย ๆ สูง ซึ่งท้องใช้เวลาอีกหลายเดือนกว่าจะให้ผลิต กันนั้น
อยู่บุนเดสจะต้องอาศัยการสั่งเข้าอีกรอบหนึ่ง นอกจากนี้ป่าไม้ออกสนเป็นชนิดเดิม ส่วนใหญ่เป็น
น้อยกว่า 10 เอเคอร์ เจ้าของส่วนมากเป็นเกษตรกรซึ่งปลูกป่าเพื่อประโยชน์ค้านเชื้อเพลิงและ
บุ่มมากกว่าไม้ (Dempster, 1969:55)

การใช้วัสดุอื่นทดแทน เช่น เหล็กกล้า อัลูมิเนียม และพลาสติก ช่วยบรรเทาภูมิประเทศ
ขาดแคลนไม้ไกข้าง มีแนวโน้มของการใช้ชีเมนต์ และลิ่งแท่นไม้อ่อน ๆ ในการสร้างบ้านเนื่องจาก
ราคามีที่สูงขึ้น ความต้องการอาคารที่ทนทานและทนไฟ และการอาทิตย์ในพาร์กเมืองมากขึ้น
(Hall, 1976:47)

5. สรุป

5.1 การปฏิรูปที่กินหลังลง大雨ไม้ไกคันที่ 2 ทำให้เกษตรกรส่วนใหญ่หันมาเป็น
ผู้เช่าที่กินเป็นของตนเอง เป็นการกระตุ้นให้มีการลงทุนปรับปรุงที่กินและประสิทธิภาพในการผลิต
อย่างกว้างขวาง ทำให้ผลิตผลสูงขึ้น

5.2 ภูมิประเทศที่น้ำท่วมต่อเนื่องจากการปฏิรูปที่กิน คือ ขนาดของพื้นที่ถือรองเฉลี่ยเล็กกว่า
2 เฮกเตอร์ (ยกเว้นในออกไกโค) ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาเกษตรกรรมให้ทันสมัย ปัจจุบัน
ร้อยละ 70 ของพาร์ก มีขนาดเล็กกว่า 1 เฮกเตอร์ อยู่ในมือชาวส่วนแรงงานที่พื้นที่เพาะปลูกสูง

แม้ว่าในระบบหลังจะมีการใช้เครื่องจักรที่พื้นนาيراบบ์ที่คินขนาดเล็กมากขึ้น เกษตรกรรมเป็นแบบเพิ่มผลผลิต

5.3 แนวโน้มทางฐานการครองชีพของเกษตรกรจะคื้น แทรร้ายให้จากเกษตรกรรมยังคงทำเมื่อเทียบกับรายได้จากการอาชีพอื่น ๆ ใน พ.ศ. 1980 เพียงร้อยละ 13.4 ของครัวเรือนเกษตร มีรายได้จากการเกษตรอย่างเดียว เกษตรกรเน้นแหล่งรายได้สูงเนื่องมากขึ้น ทำให้ผู้ขายไม่ได้ทำการเกษตรเพิ่มเวลา

5.4 นโยบายการประกันราคาข้าวของรัฐบาลซึ่งข้าวที่ผลิตให้หันหมากชาวนาทำให้การผลิตข้าวมากขึ้น ในขณะที่การบริโภคน้อยลง เพราะประชากรเปลี่ยนความเชื่อมโยงไปเน้นเนื้อสัตว์ ผลิตภัณฑ์นม อาหารที่ห่างไกลจากข้าวสาร ผัก และผลไม้ นโยบายเศรษฐกิจการเกษตรของญี่ปุ่นเน้นโน้มเอ้าใจชาวนาซึ่งเป็นคะแนนเดียงของพระครรภูมิ

5.5 ญี่ปุ่นหันนำเข้าข้าวสาร ข้าวบาร์เลย์ และถั่วเหลือง เพื่อให้เพียงพอ กับอุปสงค์ภายในประเทศ อัตราการมีอาหารพอเลี้ยงประเทศไทยของพื้นทั้ง 3 ชนิดนี้ แท่จะอย่างกว่าร้อยละ 15

5.6 พิช沛ะปลูกหลัก คือ ข้าว ซึ่งเป็นร้อยละ 32 ของผลผลิตหันหมก การปลูกข้าวกระหายอยู่กว้างขวางตามที่ร่วมโดยอาศัยการชลประทาน ก้านข้าวฟ่างหะเส้นญี่ปุ่นเป็นบริเวณปลูกข้าวครั้งเดียว เพราะมีพืชหลากหลายในนาข้าว การปลูกส้ม และบัก ซึ่งเป็นพืชที่ปลูกแห้งหรือเป็นพืชฤดูหนาวในนาข้าว การปลูกส้ม และบัก ซึ่งเป็นพืชที่ปลูกในปัจจุบันใช้วิธีปลูกในเรือนกระจาด ซึ่งหมายแห่งมีการห้ามร่อนเพื่อควบคุมอุณหภูมิให้สม่ำเสมอ

5.7 การทำฟาร์มปลูกสัตว์เป็นกิจการขนาดเล็ก เพราะขาดที่คินที่สำหรับเลี้ยงสัตว์ แท่จำนวนปลูกสัตว์เพิ่มขึ้นเนื่องจากมีความต้องการเนื้อวัวและผลิตภัณฑ์นมมากขึ้น ออกไก่โภคเป็นแหล่งเสียงวัฒนธรรมที่สำคัญ เป็นคินแคนที่ปลูกพืชอาหารสัตว์มาก วัวเนื้อเลี้ยงอยู่บนที่ราบสูงทางตอนใต้ สัตว์เลี้ยงอื่น ๆ ที่ไม่ใช่วัฒนธรรมและวัวเนื้อ เลี้ยงโดยใช้อาหารเมล็ดพืชที่สั่งเข้าจากทางประเทศโดยเฉพาะจากสหรัฐอเมริกา

5.8 โขนก่อนกลางของประเทศไทยทั้งทางตะวันตกเฉียงเหนือของศิรุษไปถึงคันโก เป็นหัวใจของเกษตรกรรม ทางตะวันออกเฉียงเหนือและตะวันตกเฉียงใต้ของโขนนี้ การทั่งต้นรากยังไม่หนาแน่นมาก ประชากรมีความเป็นอยู่แบบทั่วๆ เกิน เพาะปลูกช้า และเริ่มเกษตรกรรมแบบใหม่ เช่น สวนผลไม้ และการเลี้ยงวัว สำหรับภูมิภาคออกไกโกซึ่งเป็นภูมิภาคที่มีขนาดเฉลี่ยว่องพาร์มใหญ่ที่สุด มีการปลูกช้า และพืชอาหารสัตว์ สำหรับการเลี้ยงวัวซึ่งเป็นกิจกรรมเด่น

5.9 การประมงของญี่ปุ่น แบ่งออกเป็นการประมงชายฝั่ง การประมงนอกฝั่ง และการประมงน้ำลึก ซึ่งใช้เรือประมงขนาดใหญ่ในการล่าครึ่ง ด้วยทางค้านปริมาณปลาที่จำกัด การประมงนอกฝั่งสำคัญที่สุด ก็คือเป็นรายละ 53.3 การประมงอาจเป็นกิจการขนาดเล็กกำเนิดงานโดยผู้ชาวจ้างควบคุม ที่เรียกว่า อาณไมโกะ หรือเป็นสหกรณ์ หรือบริษัทใหญ่ซึ่งมีกองเรือพร้อมทั้งอุปกรณ์อำนวยความสะดวกความสะดวกสมบูรณ์

5.10 เมืองท่าประมงสำคัญของญี่ปุ่น ได้แก่ ยะเอชุ และนิชิมาชิ ซึ่งเป็นเมืองท่าเก่า เมืองท่าใหม่ได้แก่ คุคิโระ (อะโอดไกโก) อาชิโนเมะ (โทโนะคุ) ไซซึโกล์โกเกียว และอิชิโนมากิโกล์เซนกาว สองเมืองหลังนี้เป็นสำคัญมากทั้งในด้านขนาดและความสะดวกและเครื่องมือสมัยใหม่ไปมาก จนมีความสำคัญอย่างยิ่งทางการประมง

5.11 การกำหนดเขตนำเข้าทำการประมงเป็น 200 ไมล์ทะเล ของประเทศไทยฯ โดยเฉพาะสหภาพโซเวียตและสหรัฐอเมริกา มีผลกระทบกระเทือนก่อการประมงของญี่ปุ่นเช่นเดียวกัน ประมาณรายละ 40 จากเขตทั้งหมด คันนี้อุ่นสภาพธรรมชาติการประมงของญี่ปุ่นจึงเปลี่ยนมาเน้นการประมงชายฝั่งและการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ ค่ายวิธีการเปลี่ยนแปลงการทำการประมงทะเล แทบทั้งหมดมีปัญหาขาดที่สำหรับการพัฒนา และผลิตจากอุ่นสภาพธรรมชาติ ญี่ปุ่นมีนโยบายสนับสนุนความร่วมมือในการประมงระหว่างชาติกัน

5.12 ญี่ปุ่นเชยเป็นประเทศไทยไม่พอเลี้ยงคนเองจนถึง ก.ศ. 1960 แท้การเก็บไทยอย่างสูงทางเศรษฐกิจทำให้มีความต้องการไม้เพื่อห่อข้าว อ้อยและวัสดุคิบอุคทางธรรมชาติ อัตราการพอกลั้งคนของประเทศไทยอย่าง 34 เม็ดจะมีการปลูกหรือฟื้นฟูมาถึงอย่าง 37 ของพื้นที่ป่าไม้โดยปลูกหง่านไม้ในกว้างและสนก์คำนวณญี่ปุ่นท่องพุ่งการน่าเข้าชั้งส่วนใหญ่เป็นไม้แปรรูป หรือกิ่งกบแท่งนาแล้ว

คำตามท้ายบท

อักษรนี้

1. การปฏิรูปที่คินหลังส่งครรโนโลกครั้งที่ 2 ของญี่ปุ่นเน้นปฏิรูปกำนไก และมีผลอย่างไรบ้างท่อเกษกรรน
2. อธิบายเบริยบเที่ยบการกระจายของพืชเพาะปลูกหลัก และปัจจัยที่สำคัญในภูมิภาคทาง ๆ
3. อธิบายลักษณะการประมงของญี่ปุ่น พร้อมทั้งสรุปญี่ปุ่นให้ยกยับการประมงที่ญี่ปุ่นประจำอยู่ และแนวทางแก้ไข
4. วิเคราะห์อัตราการพอดเลี้ยงประเทศของเกษตรกรรน การประมง และการทำป่าไม้

ปรนัย

1. พาร์มนิญี่ปุ่นส่วนใหญ่มีขนาดประมาณเท่าใด
 1. เล็กกว่า 1 เฮกตาร์
 2. 2 เฮกตาร์
 3. 2-5 เฮกตาร์
 4. ใหญ่กว่า 5 เฮกตาร์
2. ผลิตผลเกษตรกรรมชนิดใดเมื่อต้องการพอดเลี้ยงประเทศที่สุด
 1. ผัก ไข่ นม
 2. ข้าว เนื้อวัว
 3. ข้าวสาลี ถั่วเหลือง
 4. น้ำตก ผลไม้
3. ข้อความต่อไปนี้ขอให้ไม่ถูกห้อง
 1. ร้อยละ 55 ของพืชที่เกษตร เป็นนาข้าว
 2. รายจ้างเดือนญี่ปุ่นฟูกข้าวสาลี ข้าวสาร เลย เป็นพืชฤดูหนาวในนาข้าว
 3. มันฝรั่งปลูกที่ออกใบโภคและก่อนหนึ่งของซอนชู
 4. การปลูกสมุนเรือนกรุงเทพอยู่ทั่วทั่วไปและคิวชู

4. ช้อความท่อไปนี้ขอให้ถูกท้อง

1. อัตราการพิเศษของเนื้อหมูสูงกว่าเนื้อสักวัน ๆ
2. พิซซ่าหารสักวันมีปูกอยู่ท้าไปโดยเฉพาะในภูมิภาคคันโปลี
3. การเลี้ยงวัวเนื้อและวัวนมกระจุกอยู่ในเกะดอกไม่ได้
4. จังหวัดโซซากะเป็นแหล่งใหญ่ของการเลี้ยงไก่
5. แหล่งผลิตสาหร่ายทะเลของญี่ปุ่นคือ

1. ชายฝั่งทะเลญี่ปุ่นตอนกลาง	2. ทะเลอินเดียนฯ
3. ทะเลไอรอนสก์	4. จังหวัดเกียวโตและอิเระ